28. říjnu, a to od 29. října 1918 do 14. května 1919 mimo území republiky v Maďarsku a Rumusnku nastalo přerušení služby. Rozhodnutí to uznává referát min. škol. za správné podle cit. předpisu, tak že odvolatel nemá nároku na započet služební doby před 15. květnem 1919, totiž služební doby předcházející tomuto přerušení.

Rozhoduje o stížnosti podané na toto rozhodnutí uvažoval nss takto: — — —

Žal. úřad nevyhověl požadavku st-lovu z toho důvodu, že bylo tu přerušení započítatelné služební doby, a opřel své rozhodnutí o ustanovení odst. 1 § 11 vl. nař. č. 124/28, vydaného na základě zák. č. 122/26 o úpravě platů duchovenstva církví a náboženských společností státem uznaných případně recipovaných. Podle tohoto ustanovení dobou započítatelnou ..... jest doba v kterékoliv církvi státem uznané skutečně bez přerušení ztrávená v činné veř. duchovní správě. Nař. to nemá bližšího předpisu o tom, kdy nastává přerušení služby ve smyslu cit. předpisu, či které okolnosti jest pokládati za přerušení, zabraňující započtení služební doby.

Nss neměl však v daném případě příčiny zkoumati tuto otázku blíže; neboť st-l nepopírá, že u něho nastalo přerušení služební doby tím, že v době od 29. října 1918 až do 14. května 1919 zdržoval se v Maďarsku a Rumunsku, tedy mimo území čsl. republiky, do které se vrátil až 15. května 1919, a také připouští, že přerušení takové by pojmově mohlo pro něho míti nepříznivé následky úřady vyslovené. Leč st-l tvrdí, že v daném případě ono přerušení mu nemůže býti na újmu, poněvadž jeho pobyt mimo čsl. státní území byl poměry vynucen, zakládal se tedy na vis major. Podobně tvrdil st-l již ve svém odvolání, že tento jeho pobyt nebyl dobrovolný, nýbrž vynucený okolnostmi tehdy stávajícími. Tvrdil tedy již v odvolání, že přerušení způsobila »vis major«, která ho po jeho názoru omlouvá a nepříznivé pro něho důsledky onoho přerušení vylučuje.

Žal. úřad odvolání zamítl, aniž reagoval na tyto vývody st-lovy, takže zůstalo nejasno, jaké stanovisko k nim po stránce právní a skutkové zaujal. Tím byla způsobena vada, stěžující straně obranu jejích práv před nss, pro kterou bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss. — — —

Č. 10.972.

Živnostenské právo: Živnostník oprávněný k prodeji ovoce na trzích nepotřebuje zvláštního povolení k tomu, aby směl na trzích prodávati též jahody a brusinky.

(Nález ze dne 27. prosince 1933 č. 21.016.)

Věc: Antonie F. a spol. v K. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek živn. řádu.

Výrok: — — — — Nař. rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost.

Důvody: Nálezy okr. úřadu na Kladně z 10. listopadu 1930 byly st-lky uznány vinnými přestupkem § 11 živn. ř., jehož se dopustily tím,

že provozovaly neoprávněně potržní prodej jahod a brusinek a neměly k potržnímu prodeji živn. oprávnění k prodeji jahod a brusinek, a byly odsouzeny podle § 132 a) živn. ř. každá k pokutě 100 Kč, pro případ nedobytnosti k 10dennímu vězení.

Zem. úřad v Praze nař. rozhodnutími nevyhověl odvoláním st-lek vysloviv, že skutková povaha přestupku jest prokázána částečným jejich doznáním a seznáním stráže, že jahody a brusinky nelze s hlediska živnostensko-právního považovati za ovoce, nýbrž za produkty lesního hospodářství, a že nebyl tudíž živn. listem st-lek kryt prodej uvedených lesních plodů, nýbrž že tento prodej vyžadoval by zvláštního živn. oprávnění.

O stížnostech podaných na tato rozhodnutí uvážil nss toto: — — —

Nss musil si nejprve ujasniti, z kterého skutkového základu vychází žal. úřad v nař. rozhodnutí a jak pohlíží na věc s hlediska právního. Potvrzuje trestní nálezy okr. úřadu na Kladně z 10. listopadu 1930, jimiž byly st-lky, jež — jak jest nesporno — mají živn. oprávnění k prodeji ovoce na trzích, odsouzeny za přestupky § 11 živn. řádu proto, že »provozovaly neoprávněně potržní prodej jahod a brusinek a neměly k potržnímu prodeji jahod a brusinek živn. oprávnění«, vychází žal. úřad po skutkové stránce z toho, že st-lky prodávaly jahody a brusinky na trzích. Uváděje pak dále v nař. rozhodnutí, že jahody a brusinky nelze s hlediska živn.-právního pokládati za ovoce, nýbrž že jde o produkty lesního hospodářství, dospívá k závěru, že prodej těchto lesních plodů není kryt živn. listy st-lek, nýbrž vyžaduje zvláštních živn. oprávnění. Podle toho je nař. rozhodnutí zbudováno na právním názoru, že živnostníci, kteří jsou oprávněni k prodeji ovoce na trzích, jsou oprávněni prodávati na trzích jahody a brusinky jen tehdy, mají-li k prodeji těchto lesních plodin zvláštní živn. oprávnění. Naproti tomu stojí stížnost na stanovisku, že st-lky jsou oprávněny prodávati jahody a brusinky na trzích již na základě živn. oprávnění k prodeji ovoce na trzích, a že tedy zvláštního oprávnění k prodeji těchto lesních plodin na trzích nepotřebují. Nss uznal stanovisko stížností správným.

Žal. úřad neuvádí v nař. rozhodnutí právní normy, na základě které dospěl k závěru, že jahody a brusinky nelze s hlediska živn.-právního pokládati za ovoce, nýbrž za produkty lesního hospodářství, a že prodej těchto produktů st-lkami na trzích není kryt jejich živn. listy, nýbrž že vyžaduje zvláštního živn. oprávnění. Úřad může tu míti na mysli jedině ustanovení 2. odst. § 60 živn. řádu, podle něhož výrobky polního a lesního hospodářství, které jako mléko, vejce, ovoce, zelenina atd..... slouží denní potřebě, mohou prodávati dům od domu nebo na ulici výrobci nebo jejich zmocněnci, anebo oprávnění živnostníci. Na toto ustanovení poukazuje také obch. komora v Praze ve vyjádření z 30. května 1930. Než žal. úřad tu přehlíží, že ustanovení 2. odst. § 60 živn. řádu jedná o prodeji výrobků polního a lesního hospodářství sloužících denní potřebě dům od domu nebo na ulici, jak je tu výslovně uvedeno, nikoliv o prodávání těchto produktů na trzích. Na tento prodej — jak je zřejmo i z 1. odst. § 60 — se cit. ustanovení 2. odst. § 60 živn. řádu vůbec nevztahuje, nýbrž sluší jej posuzovati podle předpisů hlavy V. živn. řádu o obchodu tržním, v nichž však pro názor hájený žal. úřadem v nař. roz-

hodnutí oporu nalézti nelze. Podle toho je názor žal. úřadu, že i živnostníci oprávnění k prodeji ovoce na trzích potřebují zvláštního živn. oprávnění, chtějí-li prodávati na trzích jahody a brusinky, v rozporu se zákonem.

Č. 10.973.

Samospráva obecní: Pod pojem »policie místní« podle § 37 obec. zříz. čes. spadá také péče o udržování obecních cest v řádném stavu, nikoliv jen dozor nad zachováváním takovéhoto stavu.

(Nález ze dne 28. prosince 1933 č. 16.009.)

Věc: Gertruda St. v S. proti zemskému úřadu v Praze (za zúč. obec K. adv. Dr. Otto Sommeritz z Prahy) o náhradu škody podle § 37 ob. zříz. čes.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lčino z výměru okr. úřadu v Karlových Varech z 22. dubna 1930, jímž nebylo vyhověno její žádosti, aby obec K. byla uznána podle § 37 ob. zř. povinnou nahraditi jí škodu, kterou podle svého tvrzení utrpěla tím, že dne 11. listopadu 1928 v ulici ..... v K. spadla do nezakryté jámy v chodníku, vyhloubené při úpravě kanalisace, a tím si přivodila zranění na levém rameni. Rozhodnutí toto jest odůvodněno úvahou, že místně policejní pravomoc příslušející obcím v Čechách podle § 28 bodu 3 a 2 ob. zříz., aby měly péči o bezpečné a snadné jezdění po silnicích a vodách, a o bezpečnost osob a majetku, byla obci K. vyhláškou min. vnitra z 24. dubna 1923 č. 83 Sb. odňata a přenesena na státní policejní komisařství v obci té nově zřízené, a že proto nelze u ní o nějakém zanedbání povinností z této policie vyplývajících vůbec mluviti, když jí výkon tohoto oboru policie vůbec nepříslušel.

Nss shledal, že zásadně je názor, z něhož tu žal. úřad vycházel, správný. Zanedbání nějaké místně policejní povinnosti může zakládati povinnost obce k náhradě škody podle § 37 ob. zříz. jedině tenkráte, jestliže obor místní policie, do jehož rámce ono zanedbání spadá, je obcí skutečně vykonáván, t. j. nebyl-li jí státní správou odňat. Leč mylný je další předpoklad žal. úřadu, že obci K. byl shora cit. vyhláškou odňat celý obor místní policie co do veřejných komunikací, do jehož rámce nesporně vytýkané zanedbání spadá.

Jak stížnost správně vytýká, neukládá § 28 bod 3 ob. zř. obci pouze péči o snadné a bezpečné jezdění po veřejných komunikacích v obci vůbec, nýbrž vedle toho také ještě péči o zachování obecních silnic, cest, míst a mostů. Lze arciť připustiti, že by se podle terminologie obvyklé v dnešním zákonodárství, judikatuře i písemnictví tato poslednější pravomoc obce nedala subsumovati pod pojem policie vůbec a tedy také ne pod pojem policie místní, leč — jak nss vyslovil a blíže odůvodnil již v nál. Boh. 5158/25 — dlužno při výkladu výrazu »policie« použitého v obecním zřízení uvážiti, že tu jde o zákon z let šedesátých minulého